Τι απαιτούν οι ήρωες του ’40-’41 (Σαράντος Καργάκος)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 28 Οκτωβρίου, 2016

Ο Δημοσθένης που δεν ήταν ιδιαίτερα θωπευτικός έναντι των Αθηναίων πολιτών, τους λέγει σε μια αποστροφή λόγου κάτι, που και για τους τωρινούς Ελληνες είναι ιδιαίτερα διδακτικό: «*Νομίζετε τους προγόνους ημών αναθείναι τα τρόπαια, ουχ ίνα θαυμάζητε αυτά θεωρούντες, αλλ’ ίνα μιμήσθε τας εκείνων αρετάς*». Με απλά λόγια: Να έχετε υπόψη σας ότι οι πρόγονοί μας έστησαν τα τρόπαια όχι για να τα θαυμάζετε και να τα χαζεύετε αλλά για να μιμείσθε τις πράξεις της παλικαριάς τους.

ΟΙ ΗΡΩΕΣ του ’40-’41 έχουν ακούσει -θ’ακούσουν και φέτος- εγκώμια πολλά. Για πολλούς έχουν στηθεί μνημεία λαμπρά. Αλλά πόσο είμαστε διατεθειμένοι να μιμηθούμε «*τας εκείνων αρετάς*»; Εκείνοι βρέθηκαν μέσα στη δίνη του μεγαλύτερου και πιο ανθρωποβόρου πολέμου της Ιστορίας. Στο πιο περίπλοκο διπλωματικό γαϊτανάκι. Πέρα από τη χρονία οικονομική αφαίμαξη λόγω του Διεθνούς Οικονομικού Ελέγχου που είχε επιβληθεί από το 1897, ήσαν αντιμέτωποι μιας δολίας πολιτικής απειλής, με αναπόφευκτη κατάληξη την πολεμική εμπλοκή.

ΠΩΣ την αντιμετώπισαν τότε, όταν την 28η Οκτωβρίου 1940 ήχησε η σάλπιγγα της Ιστορίας; Πάντως, **όχι διχασμένοι**, όχι με σκυμμένο το κεφάλι. Η επωδός «με το χαμόγελο στα χείλη» δεν είναι μια τραγουδιστική υπερβολή. Εχει αποτυπωθεί στη μνήμη μας, σε χιλιάδες φωτογραφίες και σε δεκάδες κινηματογραφικές ταινίες. Δεν θα υποστηρίξουμε ότι χάρη σ’ εμάς οι Σύμμαχοι, Δυτικοί και Ανατολικοί, κέρδισαν τη νίκη, παρόλο που τότε, όταν χρειάζονταν το αίμα μας, το είχαν υποστηρίξει. Πολύ απλά θα υποστηρίξουμε ότι, ενώ οι πάντες στην Ευρώπη είχαν γονατίσει, η Ελλάς προσέφερε στους Δυτικούς την πρώτη νίκη. Εξουθένωσε και γελοιοποίησε τη μία Αξονική δύναμη. Ο Μουσολίνι έπαυσε πια να θεωρείται φόβητρο.

ΜΠΟΡΕΙ κάποιοι αλλοδαποί ιστορικοί, που έχουν μάλιστα τιμηθεί από δικές μας πανεπιστημιακές σχολές, να αμφισβητούν το ότι η Μάχη των Οχυρών και της Κρήτης προκάλεσε τη μοιραία επιβράδυνση των 6 εβδομάδων, μια επιβράδυνση σωστική για τη Μόσχα και το Λένινγκραντ, αλλά για να γίνουν πιστευτοί δεν αρκεί μια σοφιστική επιχειρηματολογία. Πρέπει να διαψεύσουν τον Γκουντέριαν, τον Μανστάιν, τον Κάιτελ και πάνω απ’ όλα το Χίτλερ.

ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ των έξι μηνών, που κράτησε ο πόλεμος κατά δύο αυτοκρατοριών, έγιναν πράξεις ηρωισμού πρωτοφανείς. Οι Ευρωπαίοι έχουν λόγους να τα ξεχνούν

αυτά, γιατί οι περισσότεροι υπέκυψαν γελοιοποιητικά ή για λόγους υστεροβουλίας. Αλλ' εμείς; Από πού θα πάρουμε θάρρος τούτη τη στιγμή; Οι καλύτεροι σύμμαχοί μας είναι οι νεκροί μας. Οι νεκροί μπορεί να μην είναι παρόντες, δεν είναι όμως και απόντες. Μπορεί κάτω από το σφυροκόπημα των Γερμανοβουλγάρων να γονατίσαμε, αλλά δεν προσκυνήσαμε. Σκύψαμε, χωρίς να χαμηλώσουμε το κεφάλι. Σήμερα, για να βγούμε από την κρίση, δεν αρκεί η πολιτική της ζητιανιάς, δεν αρκούν τα νέα δανεικά, που θα είναι πρόσθετα δεσμά. Χρειάζεται στην ψυχή των νέων παιδιών να «φυτέψουμε» ένα Καλπάκι, ένα Ιστίμπεη, ένα Ρούπελ, μια Κάνδανο. Ετσι θα φύγει από πάνω μας η κακομοιριά, που μας τρώει σαν αρχαία σκουριά. Ας μην ελπίζουμε από τους ξένους πολλά. Η Σοφία Βέμπο το είχε πει προφητικά:

«Εμείς που τόσο αίμα χύσαμε
θα έλθει μια στιγμή
που θα μας κάτσουν στο σκαμνί
γιατί νικήσαμε...»!

ΔΕΝ ΘΑ ΠΩ ότι δεν αμαρτήσαμε κατά τα τελευταία χρόνια. Οντως κάναμε πολιτική συβαριτισμού. Πρωτοφανούς σπατάλης και πολυτέλειας. Αλλά, αν οι περισσότεροι Ευρωπαίοι μάς λοιδορούν ή μας απειλούν, είναι γιατί εμείς τότε πολεμήσαμε, ενώ αυτοί δεν πολέμησαν ή -το χειρότερο- συμπολέμησαν με τους ναζί. Η πολιτική των ναζί ζει και αυτή είναι που διέλυσε τη Γιουγκοσλαβία που είχε τη μεγαλύτερη αντιναζιστική παρτιζάνικη δράση. Ας είμαστε, λοιπόν, προσεκτικοί τούτη την κρίσιμη στιγμή για να μην πάθουμε το ίδιο κι εμείς.

Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ απότιση φόρου τιμής για τους ήρωες του '40-'41 είναι ο εξοστρακισμός της διχόνοιας και η επάνοδος στην πολιτική μας ζωή της ομόνοιας. Παρά τις όποιες διαφορές μας...

(Πηγή: enikos.gr)